

Η θριαμβευτική είσοδος (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο θρίαμβος προϋποθέτει νίκη και η νίκη νόμιμο αγώνα και σκληρή μάχη. Ο νικητής στεφανηφόρος και επευφημούμενος από τα πλήθη εισέρχεται θριαμβευτής στην πατρίδα του μέσα από αψίδες που στήνονται για να τον υποδεχθούν.

Στις πνευματικές μάχες, οι οποίες είναι άπειρες φορές πιο σκληρές από τις κοσμικές, τις στρατιωτικές, τις τοπικιστικές, τις εθνικές, αφού ο αντίπαλος είναι αδυσώπητος, αμείλικτος, ανυποχώρητος, θηριώδης, ο νικητής συνοδευόμενος από τον αιώνιο Νικητή, Αυτόν που μας είπε «χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιωάν. ιε 5) και επευφημούμενος από τους Αγίους Αγγέλους εισέρχεται στα ουράνια δώματα.

Για να εισοδεύσει ο Χριστός θριαμβευτής στα Ιεροσόλυμα έπρεπε να προηγηθεί η Ανάσταση του Λαζάρου. Με αυτήν ο Θεάνθρωπος έδειξε την θεϊκή του υπόσταση και την κυριαρχία του σε ζώντες και νεκρούς. Ο θρίαμβός Του υπήρξε συνέπεια της αναγνώρισης της δυνάμεώς Του από το λαό, αυτόν τον ευμετάβλητο που βγήκε στο δρόμο πρώτα να τον υποδεχθεί ως Μεσσία και μετά από λίγο να τον οδηγήσει σαν πλάνο στο Σταυρό. Η είσοδός Του, όμως, αυτή αποτελούσε την απαρχή της εισόδου Του στο επίγειο μαρτύριο και στο δια Σταυρού θάνατο, με τον οποίο θανάτωσε το θάνατο και χάρισε σε όλους μας ζωή την αιώνια. Και η μαρτυρική Του έξοδος από την πρόσκαιρη ζωή στο λόφο του Γολγοθά σήμαινε την τελική θριαμβευτική Του είσοδο στην ουράνια Βασιλεία Του, τον τόπο, «όπου ην το πρότερον» (Ιωάν. στ 62).

Για να εισοδεύσει ο Χριστός θριαμβευτής στις καρδιές μας πρέπει να προηγηθεί η ανάστασή μας από τα πάθη και τις αμαρτίες. Με την ανάσταση αυτή από το

βόρβορο της αμαρτωλής ζωής Του δείχνουμε την πρόθεσή μας να εγκαταλείψουμε τη χοϊκή μας υπόσταση και την κυριαρχία επάνω μας του αρχαίου πτερνιστού του ανθρωπίνου γένους. Η είσοδος του Χριστού στις καρδιές μας γίνεται η απαρχή της σωτηρίας μας, που όμως περνάει μέσα από τους πόνους, τις θλίψεις και το αγόγγυστο ανέβασμα στον προσωπικό μας Γολγοθά. Στο Γολγοθά, τον οποίο δεν ανεβαίνουμε μόνοι μας, αλλά έχοντας Κυρηναίο τον ίδιο τον Κύριό μας, Αυτόν που εισοδεύει στις καρδιές μας με τη δική μας πάντοτε συγκατάθεση, ώστε να μη νοιώθουμε μόνοι, και μας διαβεβαιώνει: «Ιδού εγώ μεθ' υμών ειμι πάσας τας ημέρας τη ζωής υμών» (Ματθ. κη 22). Τότε και η μαρτυρική μας έξοδος από τη ζωή αυτή θα προμηνύει την τελική θριαμβευτική μας είσοδο, αφού ο θάνατος συνοδεύεται οπωσδήποτε από πόνο και δάκρυ, στον τόπο, όπου «ουκ έστι πόνος ου λύπη, ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος».

Ο θρίαμβος του Χριστού μας στα Ιεροσόλυμα, του «πλουσίου εν οικτιρμοίς» (Εφεσ. β 4) Παμβασιλέως Λόγου του Θεού του Υψίστου, είναι θρίαμβος της ταπεινώσεως, θρίαμβος της φτώχειας. Εισήλθε στην Αγία Πόλη ο Κύριος καθισμένος πάνω σε ένα καταφρονεμένο γαϊδουράκι. Δεν βαστούσε σκήπτρο ούτε ράβδο χρυσοποίκιλτη στο χέρι, αλλά με αυτό ευλογούσε τον κόσμο. Ερχόταν από μάχη δυσκολοκέρδιστη, τη μάχη εναντίον της κακίας, του ψεύδους, της υποκρισίας και της φιλαργυρίας. Ερχόταν από μάχη και πήγαινε σε μάχη. Πήγαινε σε πόλεμο πιο σκληρό, για να στεφανωθεί όχι με αμαράντινο η χρυσόπλοκο στεφάνι, αλλά με ακάνθινο, και να μαστιγωθεί, να περιπαιχθεί και να σταυρωθεί σαν κακούργος. Δεν προπορεύονταν της εισόδου Του σάλπιγγες που να ηχούν τον παιάνα των νικητών, αλλά τον ακολουθούσαν αθώα παιδιά, σύμβολα της απλότητας των Χριστιανών, που φώναζαν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους «ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου» (Μαρκ. ια 9) και αντί για σημαίες βάσταζαν βαΐα των φοινίκων.

Η είσοδος του Χριστού στις καρδιές μας είναι θρίαμβος της δικής μας ταπεινώσεως και απλότητας και πραότητας. Άλλωστε μας το είχε ειπεί ο ίδιος με το στόμα του Προφήτου Του Ησαΐου: «Επί τινα επιβλέψω, αλλ ή επί τον ταπεινόν και ησύχιον και τρέμοντα τους λόγους μου; (Ησ. 66, 2). Εισοδεύει ο Χριστός με την άδειά μας στις καρδιές μας όχι ως βασιλιάς, αλλά ως πατέρας στοργικός, ως σωτήρας. Παρακολουθεί την ταπείνωσή μας, παρακολουθεί τον κόπο μας και τον διαρκή αγώνα μας προς τις δυνάμεις του σκότους και εισέρχεται στις καρδιές μας, για να τις στηρίξει στους επερχόμενους της ζωής μας πολέμους, τους οποίους βλέποντες εμείς να πλησιάζουν δειλιάζουμε, απελπιζόμαστε και μόνη καταφυγή βρίσκουμε στο κάλεσμά Του. Δεν ακούγονται παιάνες ανθρώπινες κατά την είσοδο του Χριστού στις καρδιές μας. Ο παιάνας του προσωπικού μας θριάμβου ψάλλεται από τα χείλη μας, από το σκίρτημα της καρδιάς μας που εκφράζεται με την αέναη δοξολογία: «Σε υμνούμεν, Σε ευλογούμεν, Σοι

ευχαριστούμεν, Κύριε»! Και τα χέρια μας αντί για σημαίες βαστάζουν το χειρόγραφο των αμαρτιών μας, το οποίο Του το παρουσιάζουμε, για να το σχίσει με τα χέρια της αγάπης Του, της φιλανθρωπίας Του, της άφατης αγαθότητάς Του. Αυτό εξ άλλου ζητούσε και ο ίδιος λέγοντας «Υιέ μου δος μοι την καρδίαν» (Παροιμ. κγ 26) και για το σχίσιμο αυτού ήλθε στον κόσμο ως «χρεωλύτης πάντων ανθρώπων», αυτών που Του φωνάζουν καθημερινά «Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου».

Η είσοδος Του Χριστού στις καρδιές μας, που κάνει τον φύλακα Άγγελό μας να σκιρτά από χαρά και τον ουρανό να πανηγυρίζει, αλλοιώνει τον προσωπικό μας χαρακτήρα και αλλάζει την πορεία της ζωής μας. Αυτό μας το λέει και ο Άγιος Επιφάνιος, Επίσκοπος Κωνσταντίας Κύπρου, σημειώνοντας ότι έρχεται ο Κύριος ολόφωτος σε μας, που βρισκόμαστε στο σκοτάδι και στη σκία του θανάτου, για να μας οδηγήσει στο φως και στη ζωή. Έρχεται σε εμάς τους ξεπεσμένους ως η ανόρθωση, στους αιχμαλώτους ως η απελευθέρωση, στους τυφλούς ως η ανάβλεψη, στους πενθούντες ως η παρηγοριά, στους κουρασμένους ως η ανάπαυση, στους διψασμένους ως η αναψυχή, στους αδικημένους ως η δικαίωση, στους απελπισμένους ως η ενθάρρυνση, στους χωρισμένους ως η ένωση, στους νοσούντες ως η ίαση και στους χειμαζομένους ως η γαλήνη.

Για τον προσωπικό μας θριαμβό από εμάς ζητά μόνο ο Κύριος να του ανοίξουμε την πόρτα της καρδιάς και να τον παρακαλούμε να καταδεχθεί να κατοικήσει σε αυτή λέγοντάς Του:

-Έρχου, Κύριε, ως νικητής, ως θριαμβευτής, και «μείνον μεθ' ημών» (Λουκ. κδ 29), για να βγαίνουμε και εμείς νικητές με τη δική Σου δύναμη σε όλες τις μάχες της ζωής μας. Και ως νικητές, ως θριαμβευτές του δεινού πολεμήτορος, να αξιωθούμε να εισοδεύσουμε στα σκηνώματα της δόξης Σου, και συνοικούντες μαζί Σου, στη Βασιλεία Σου, αυτή που και για μᾶς τους αναξίους ετοίμασες από καταβολής κόσμου ως αγαθός και φιλόανθρωπος, να ψάλλουμε μαζί με τους Αγίους Σου Αγγέλους τον παιάνα της σωτηριώδους πίστεώς μας: «Εἰς Ἅγιος, εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν».